

Intervju med Rósa Magnúsdóttir

Foto: Kristinn Ingvarsson

Navn: Rósa Magnúsdóttir

Tittel: Professor

Institusjonell tilknytning: Afdeling for filosofi, historie og antropologi, Islands universitet

Fortell litt om din faglige bakgrunn:

Jeg er uddannet historiker i Island og USA og har igennem hele min karriere, helt fra BA studiet, været interesseret i den kulturelle kolde krig. Min forskning drejer sig om aspekter af sovjetisk-amerikanske kulturelle forbindelser (bredt forstået) – nogen gange med blik på hvordan stormagterne kæmpede om de islandske hjerter og sjæler, men mest med blik på hvordan Sovjetunionen, både stat og samfund, reagerede på omverdenen som man kan læse om i min bog *Enemy Number One: The United States of America in Soviet Ideology and Propaganda, 1945–1959*. Min første videnskabelige ansættelse efter PhD uddannelsen var ved Aarhus Universitet hvor jeg arbejdede i mange gode år, men i 2022 flyttede jeg til Island med min familie (efter 23 år i udlandet) og er siden 2020 ansat som professor i historie på Islands universitet.

Hva jobber du med nå?

Jeg arbejder på flere forskellige projekter. Sammen med Birgitte Beck Pristed på Aarhus Universitet skriver jeg en bog om sovjetisk-amerikansk bogdiplomati i perioden fra ca. 1975 til 1985 (fra Helsinki-aftalen og op til perestrojka). Jeg skriver også på flere papers om emner som strækker sig fra kulturaftaler under den kolde krig og brug af konceptet kulturel diplomati til sportdiplomati i den 21. århundrede. Desuden skriver jeg nu også mere på islandsk, især med fokus på islandsk-sovjetiske forbindelser (f.eks. popmusik og venskabsforeninger).

Hva er de vigtigste spørgsmål/problestillingerne du mener at arbeidet ditt reiser?

Min forskning kaster lys på problemer og muligheder i forbindelse med samarbejde på tværs af ideologiske og politiske grænser. Disse diskussioner er desværre igen højaktuelle nu på grund af krigen i Ukraine og den antivistlige retorik i Rusland.

Hvis du kunne stått fast i en heis med en akademiker, hvem ville det vært og hvorfor?

Paula Michaels. Hun er både en god ven og en fantastisk kollega men hun bor og arbejder ved Monash University i Australien så vi ses alt for sjældent. Vores mange diskussioner om hendes nuværende projekt om sovjetisk-amerikansk medicinsk diplomati har givet mig gode ideer til mit arbejde med kulturelt diplomati og personlige forbindelser under den kolde krig og derudover er hun et forbillede i at navigere en international forskerkarriere.

Hvilken artikkel/fagbok mener du at alle i ditt felt bør lese og hvorfor?

To See Paris and Die: The Soviet Lives of Western Culture af Eleonory Gilburd er en storslået studie af vestlig kultur i Sovjetunionen i 1950erne og 1960erne. Det er en meget grundig arkivstudie som også er både analytisk og meget godt skrevet.

Hvilke bøker har du ved nattbordet?

Så mange! Jeg er altid i gang med både faglitteratur og skønlitteratur. I faglitteraturbunken har jeg nu to fantastiske nyudkomne islandske værker – den ene analyserer kærlighedsbreve fra den 19. århundrede og den anden handler om byplanlægning i den 20. århundrede. Indenfor mit fag læser jeg Louis Porter's nye bog *Reds in Blue: UNESCO, World Governance, and the Soviet Internationalist Imagination*. Og øverst i skønlitteraturbunken har jeg *Gittersee* af Charlotte Gneuß.

Hvordan har krigen i Ukraina preget din forskning og forskerhverdag?

Krigen i Ukraine har især præget min forskerhverdag idet at medierne begyndte at vise interesse i området og havde meget brug for ekspertise. Da vi ikke er mange Østeuropa- eller Ruslandseksperter i Island så har jeg haft meget travlt med at formidle både historien og baggrunden for den nuværende situation og så har jeg også været med til at analysere Putins brug af historien og de nye fjendebilleder som er opstået i Rusland.